

Диспозитив

1) Като не е приела в предвидения срок законовите, подзаконовите и административни разпоредби, необходими, за да се съобрази с Директива 2002/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2002 година за създаване на обща рамка за информирани и консултиране на работниците и служителите в Европейската общност, Италианската република не е изпълнила задълженията си, произтичащи от тази директива.

2) Италианската република се осъжда да заплати разноските.

(¹) ОВ С 224, 16.9.2006 г.

Определение на Съда (шести състав) от 8 февруари 2007 г. — Landtag Schleswig-Holstein/Комисия на Европейските общности

(Дело С-406/06) (¹)

(Иск за отмяна — Явна липса на компетентност на Съда — Препращане на Първоинстанционния съд)

(2007/С 95/25)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Landtag Schleswig-Holstein (представители: S. Laskowski и J. Caspar)

Ответник: Комисия на Европейските общности

Предмет

Отмяна на решенията на Комисията от 10 март 2006 г. и от 23 юни 2006 г., с които се отказва достъп на ищеца до документ SEC(2005)420 от 22 март 2005 година, съдържащ правен анализ на проект за рамково решение, в процес на обсъждане от Съвета, относно запазването на данните, обработвани и съхранявани във връзка с предоставянето на електронни съобщителни услуги, достъпни за обществеността, или на данни, пренасяни чрез обществени съобщителни мрежи, за целите на предотвратяването, установяването, разкриването и преследването на нарушения и престъпления, включително тероризъм (документ на Съвета 8958/04 CRIMORG 36 TELECOM 82)

Диспозитив

1) Делото Landtag Schleswig-Holstein/Комисия С-406/06 се препраща на Първоинстанционния съд на Европейските общности.

2) Съдът не се произнася относно разноските.

(¹) ОВ С 294, 2.12.2006 г.

Жалба, подадена на 22 януари 2007 г. от Wineke Neirinck срещу Решението на Първоинстанционния съд (втори състав), постановено на 14 ноември 2006 г. по дело Т-494/04, Neirinck/Комисия

(Дело С-17/07 Р)

(2007/С 95/26)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: г-жа Wineke Neirinck (представители: G. Vandersanden, L. Levi, адвокати)

Друга страна в производството: Комисия на Европейските общности (представители: J. Currall, D. Martin)

Искания на жалбоподателя

— да се отмени Решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 14 ноември 2006 г. по дело Т-494/04;

— следователно, да се уважат исканията на жалбоподателя, представени в първоинстанционното производство, а именно:

— да се отмени решението, с което жалбоподателят се е запознал на 4 март 2004 г., на събранието на Отдел ОІВ.1 (Служба за инфраструктура и логистика в Брюксел — Изпълнение на политиката, свързана с недвижимото имущество) и с което се назначава друг кандидат на длъжността юрист в сектора на политиката, свързана с недвижимото имущество, в рамките на ОІВ, за която жалбоподателят е кандидатствал (Решение, с което М. D.S. се назначава като служител със спомагателни функции и Решение същата да не се назначава в качество на служител със спомагателни функции);

— да се отмени Решението от 9 март 2004 г., с което жалбоподателят е уведомен за отхвърлянето на кандидатурата му;

— да се отмени следващото Решение от 27 април 2004 г., с което жалбоподателят е уведомен, че не е положил успешно устния изпит в рамките на процедурата по назначаване на договорно нает служител, и да се отмени решението от същата дата, с което се назначава М. D.S.;

- във всички случаи, да се присъди сумата от 30 000 еуро като обезщетение за имуществените и неимуществените вреди, претърпени от жалбоподателя, като същата се определя неокончателно, ex aequo et bono;
- да се осъди ответната страна да заплати съвкупността от разноските във връзка с първоинстанционното производство и с производството по обжалване.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква шест основания.

В първото си основание жалбоподателят твърди, на първо място, че като е обявил за недопустим първия пункт от исканията му за отмяна, Първоинстанционният съд не се е съобразил с изискванията за допустимост на иска, предявен на основание член 236 ЕО, както и членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица и, по-специално, с понятието за правен интерес. Решението, с което М. D.S. се назначава като служител със спомагателни функции преди 1 май 2004 г., всъщност имало за последица, от една страна, увеличаване на броя на кандидатите в процедурата по подбор на договорно наети служители за заеманата от жалбоподателя длъжност и, от друга страна, невъзможността на последния да се предостави договор за срочно нает служител, което ясно подчертавало интереса му от отмяна на това решение.

Във второто си основание жалбоподателят изтъква още, че Първоинстанционният съд е нарушил общото си задължение за излагане на мотиви, като е счел, че съдържащите се в Решението от 27 април 2004 г. съображения могат да се приемат за начални мотиви, а допълнителните пояснения, направени в хода на производството, компенсират първоначалната непълнота на мотивите. От една страна, Решението от 27 април 2004 г. действително не съдържа никакви мотиви относно специфичното положение на жалбоподателя и не посочвало никакво конкретно обстоятелство или известно за жалбоподателя съображение, които биха му позволили да разбере значението на това решение. От друга страна, подобно отсъствие на мотиви не могло да се поправи с поясненията, направени от компетентния орган след предявяване на иска, тъй като би нарушило правото на защита, както и принципа на равенство на страните пред общностния съдия.

В третото си основание жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд погрешно е тълкувал доказателствата, като е заключил в точка 105 от обжалваното решение, че процедурата по подбор не се основава на сравнително съпоставяне на заслугите на кандидатите. Това заключение всъщност било в противоречие както с писмените изявления на ответната страна, така и с определени части от обжалваното решение, в които самият Първоинстанционен съд изрично споменавал сравнително съпоставяне на заслугите на кандидатите в рамките на една и съща процедура по назначаване.

В четвъртото основание жалбоподателят изтъква, че Първоинстанционният съд отново е тълкувал доказателствата погрешно и не се е съобразил с понятието за злоупотреба с процесуални правомощия, като е отсъдил, че представените от жалбоподателя доказателства не установяват наличието на злоупотреба с процесуални правомощия или на нарушение на интереса на службата. Обратно, изложената от жалбоподателя съвкупност от фактори давала последователни и релевантни индикации за наличие на злоупотреба с процесуални правомощия, доколкото, макар и ответната страна да е провела две отделни процедури, длъжността, чието заемане се цели, била идентична, което отразявало волята на ответната страна да облагодетелства М. D.S., за да заеме длъжността на жалбоподателя след 30 април 2004 г.

В петото основание жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд не се е съобразил с понятията за интерес на службата и явна грешка в преценката, като е приел, че процедурата по подбор на договорно наети служители е била спасена и следователно, отказва да упражни контрол по отношение на преценката, направена от комисията по подбора относно устния изпит на жалбоподателя.

В шестото основание жалбоподателят твърди, на последно място, че Първоинстанционният съд е нарушил принципите за оказване на съдействие и за добро управление.

Искане за преюдициално заключение, представено от Διοικητικό Εφετείο Αθηνών (Гърция) на 5 февруари 2007 г. — Μοτοσυκλετισική Ομοσπονδία Ελλάδος Ν.Π.Ι.Δ (ΜΟΤ.Ο.Ε)/ Република Гърция

(Дело C-49/07)

(2007/C 95/27)

Език на производството: гръцки

Препращаща юрисдикция

Διοικητικό Εφετείο Αθηνών

Страни в главното производство

Ищец: Μοτοσυκλετισική Ομοσπονδία Ελλάδος Ν.Π.Ι.Δ (ΜΟΤ.Ο.Ε)

Ответник: Република Гърция